

SENYORS:

I nostra materna literatura no es arribada encara al grau d' esplendor que tots voldriam, que afanyosos cerquém, tant per honra del país hont se badaren nostres ulls, y hont, Deu volent, han de clóures, com per glorificació de l' Espanya entera, benvolguda de cor, per ésser patria de las provincias colocadas en la matexa bonica y somrisenta partió de mon; si 'ls moviments d' afecte que la revivalla catalana ha despertat en estrangers territoris encara no 's manifesta y espansiona ab los esclats d' un entussiasme fervent y de ningú ignorat; si no dominem, avuy com avuy, no ja las cimas del Ideal, pero ni sóls las espléndidas margenadas que vora séva s' escauhen, bè podem assegurar, sense gens de pór al desmentiment que, com may, son reconeguts y celebrats, montanyas y onadas enllá, los fruyts de las inteligencias sahonadas y 'ls esforços del ardit jovent de Catalunya.

Confessémho sens rezel; proclamémho ab aquella claretat que 'ns es hereditaria: ni l' eccessiva modestia 'ns encongeix l' esperit, ni 'ns embarga cap mena d' ergull, pera dificultar, á gratient, l' obra comensada dinou anys enrera, ó pera no dexarnos tenir ferma conciencia de lo que podem realisar en totas las esferas de l' activitat espiritual.

Sabem que 'ls anys que pera nosaltres passen no són, no, 'ls anys qu' atuhexen al home decadent, sinó 'ls que duhen virilitat: sabem que nostra renaxensa no contradeix, per ara y tant, la lley de la Naturalesa qu' entre 'ls divuyt y vint anys fa brotar la joventut en los pobles del mitjorn.

¿Quí 'n dupta? La juvenesa del art literari catalá avansa sens ayres d' envellir ans d' hora, y tal volta ab poder bastant pera no entrar en la decrepitud.

No oblidantnos de la compleció histórica que 'ns agermana, y oblidant miserables diferencias que traydoran:ent voldrian ensenyorirse de nosaltres; no donantnos vergonya de rendir públichs y constants homenatges á lo que ha sigut y no pot dexar de ésser bell y sant, y avergonyintnos, en cambi, de prestar malaguanyada adoració á lo qu' es de sí migrat y tranzitori; complahentnos en cercar esperit de concordia y móvils honestos de germanó en lo que s' ho mereix, y esbargint, per un igual, los prejudicis histórichs y las incondicionals manias d' actualitat, com á mercaders del sagrat repós de nostre cor y del de nostras famílias:—pensant y obrant axís, altra seria encara la sementera, altra la cullita y altra, senyors, ben altra la importancia ab que figurariam en lo grandíós concert de la civilisació moderna, vindicantla, un cop més, en nom de la més plahenta armonía que ha otorgada Dèu á l' Humanitat: en nom de l' armo-

nía entre la Tradició, que verament ensenya, y 'l Progrés que jamay nega als pobles trevalladors coronas immortals.

Exa consoladora armonía l' anem assolint y 'ns hi delectém. Tot nos hi conduheix en la més dolsa y tendra companyía.

No son ja únichs elements de prosperitat los llibres y las várias publicacions, que alcansan número respectable; no es ja sòls l' escena catalana mirall d' evidents y genuinas fesomías: novas associacions, en esta ciutat y en altres paratjes de l' antiga Coròna d' Aragó, naxen y venen á dedicarse al estudi de coneixements los més variats y profitosos, mentre que las associacions ja arreladas axamplan lo brancatje á qual ombra s' hi respira un alé d' estiuhenca y sereníssima matinada.

Y assó 's logra sens perjudici de la iniciativa particular: ja es una sola inteligencia y una sola activitat poderosa, ja son duas activitats y duas intelligencias cobladas que enriquexen la bibliografia de Catalunya y honoran las públicas y particulars bibliotecas.

Per tot arreu de nostras encontradas va buscantse un monument, una relliquia, un signe de Patria, ab aquell anhel mateix que l' assedegat vianant busca 'l manantial generós, ó al menys lo compassiu degotall d' aigua benefactora.

Ja l' ésser catalanista, en compte de causar maravella com avans, gens ni mica 'ns estranya. Si ho son los catalans á Nova-York, á Buenos-Ayres y en altres apartats territoris, ¿passaríam per l' oprobi de no ésserho á Catalunya? Fóra l' última vergonya que podríam suportar.

No es axis. Sentir passió per las cosas de la terra nativa 's troba tan propi com l' estimar los jardins al

fort de la primavera ó la dona al bo de l' edat.—Més ó menys resolutes, més ó menys actives y previsoras, seguint á la primera generació se n' han espigadas d' altres que fan incomparable goig de veure.—Entre 'l temor de no lograse sempre 'l que 's desitja y la seguretat de no haver plangut los medis pera conseguirho, no dupta l' actual jovent. Segle, 'l nostre, de sistemas y de procediments diversos, lo partidari artistic del un s' avesa á no éxcomunicar al altre; cauhen los exclusivismes, y 'l recort d' antigas divisions es crit d' alerta contra la crexensá d' algunas de modernas tan y més soberanament ridículas que aquellas dels ergotistas, que amaneravan la lógica y no feyan adelantar un pas cap altra ciencia. Lo públich, quan no 'l propi dictat de la conciencia, nos constreny á respectar las opinions literarias, com las demés opinions de cada hù, nó en nom d' una llibertat desinvolta y prostituhida, sinó en nóm mateix del Art, lo qual no tenint patria, tampoch pot imposarla al seny, á la imaginació ni al sentiment.

Per ço las variadas manifestacions de la renaxensa literaria de Catalunya, además de mostrar la procedencia de que sia proscrit tot egoisme, provan que 's va fugint, á gran prèssa, de tota rutina y de tota convenció. Se procura, si, com en totas las nacions adelantadas de debó, seguir lo concell del sublim poeta y egregi pensador alamany: agermanar la vehemencia dels afectes en lo fons ab la justesa en la forma. Fer no sóls compatibles, pero simultáneament necessaris romanticisme vigorós y clásica pulcritut: veus aquí 'l gran problema resolt.

Donchs aquexas son las tendencias y axó es lo que, si no ressalta ben bè, notoriament se insinúa en las

composicions d' algun mérit vingudas al concurs d' enguany.

Escepció feta dels insensats que, versificant sens inspiració ni esma de cap lley, sens estudi 'l més elemental, representan, devant la crítica, per benigne que la capiu, lo desayrat paper dels menestrals ab pretensions aristocráticas, lo moviment literari de Catalunya y 'l certámen qu' ayuy sancionem, provan que, també en los dominis del art de la paraula, la llibertat, may confundible ab la llicencia, es la que origina l' orde y evita, ab los dos mals preindicats, la enervadora monotonía.

Prompte 'us convenceréu de la certitut de semblants afirmacions.

Si pocas son, relativament als premis oferts, las poesías triadas pèl Consistori, entre las 260 qu' entraren en concurs, (haventne comparegudas 3 fora de temps), en cambi y generalment parlant, descobrexen una significació que s' ha basat en las propias forsas del poeta robustidas en la meditació y per l' estudi. Ningú que aprecie'l resultat del certámen negará que, axís com l' estudi no pot suplir la falta d' imaginació, aquesta, per abundosa, per tropical que sia, no pot regnar sense 'ls atributs que l' estudi y solzament l' estudi, en variadas menas, proporciona.

L' oblit ó la desconexensa de tal doctrina motiva 'l que molts se formin un mon de poesia singular del que no saben móures y quals variants fatigan l' atenció, ó 's valgan del recurs d' aprofitar concepcions agenas pera tráuren fortuna propia. D' aquí l' amaneament, per una banda, y per l' altra la voluntaria, la concient y fins algun cop desvergonyida falta d' inspiració, en lo comú sentit de la paraula, que han obli-

gat al Consistori á una severitat en molts altres conceptes justificable.

Bé 'ns n' hauria sigut d' agradós concedir tots los deu premis que, entre ordinaris y êxtraordinaris, anunciarem ab data de cap d' any. ¿Quína satisfacció comparable á la de fer galaníssima la toya qu' oferim cad' any á la Patria? Empero havem estimat més profitós assegurar-nos de la boniquesa de las flors, y ja que nó toya, presentar ramell que no desdiga del mes en que surt.

Prescindim, al enrahonar com acabem de ferho, d' una obra capdalt entre las distingidas, y referintnos al éczit general del certámen, creyem no han d' acusar-nos las dignas Corporacions ofertoras de premis no atjudicats que ja d' anys ensá 'ns afavorexen, ni la representant d' una provincia germana de la nostra que, á la primera indicació, se serví assignar preciosíssima joya. Nos acusarian, si una ja avuy importuna lenitat nos êxposés á enagenarnos la confiansa que 'ns varen concedir.

Fins reduhits á una meytat los premis adjudicables, no 'ls hem otorgat tots per vot unánim, segons veureu al formular nostre judici immediatament avans de cada obra qu' ha obtingut premi y de cada agrupació de las distingidas ab accéssit.

No será, empero, senyors, sense dedicar un recort á la memoria dels mestres y amichs de l' ánima que, durant l' any académich qu' avuy fineix, abandonaren aquesta vida de mortals angunias per una eternitat de gloria celestial.

L' un s' anomenava JOSEPH COLL Y VEHÍ, y juntava en son sér la inteligencia del sabi y 'l cor del poeta. Dedicat á la soberana missió de la ensenyansa, vivia

en ella y per ella com viu la bona mare en la familia y per la familia. Cada dexeble seu es testimoni vivent de sos mérits com de sas virtuts... y sos dexebles son innumerables.—Esquerp á las tentacions del mon, sas obras demostravan una robustesa de seny y una bona fé d'apreciació que pochs, molts pochs son los autors que las revelan.—Amant y entussiasta com de la literatura castellana (á qual enriquiment contribuí desde molts endrets), de las bellas lletras catalanas, sóls á sa modestia deu atribuhirse que no ocupés un any en nostres Jochs Florals lo lloch més preeminent.—Acalladas en l'ánim de tot home ben nascút las diferencias políticas devant la germanía de la mort, y naturalment acalladas sempre en nostres concursos, ningú dels presents dexará de tributar á la memoria del malaguanyat mestre respetuosa y sentidíssima recordansa.

Era l'altre un poeta que caigué en la flor de la joventut y á qui la majoría dels que m' escoltan havía recompensat y estimulat ab entussiastas aplaudiments.—Procedía de la nació de las arts, y en duas arts bellas se distingía per sa sensibilitat, sa ingénua y molt tendra y escayenta forma de manifestarse. Era poeta y era músich per naturalesa, y axis en sas poesías com en las que podria anomenar petitas aquarelas musicals, féyas admirar precisament porque no sollicitava l'admiració. Sentía l'art popular y singularment la música popular catalana com ningú, y alguns dels joves poetas que 'ns escoltan recordan las esquisidas melodías ab que 'n FELIP PIROZZINI Y MARTI idealisá llurs concepcions. ¡Pobre companyó nostre! ¡Pobre entussiasta ardent de nostra literatura!... L'any passat, lluytant ab la cruel malaltía, intentá alsarse pera rebre de mans de la Reyna de la festa lo pre-

mi conseguit... Las forsas li mancaren!... No havían de faltarli més tart pera morir cristianament.

Germá d' ell en aficions musicals, si bè mestre ja en lluhirlas, era 'n JAUME BISCARRI, l' autor d' aquella ben encertada y popular composició musical ab lletra d' inspirat poeta nomenada «Teresa».—L' eccés d' entussiasme per son art, si no originá, va precipitar segurament la sua plorada fi. Cert es pera 'ls qui 'l conexian, y verossímil haurán de trobarho los que no tingueren la ditxa d' apreciar las bellas qualitats personals d' En Biscarri, quan sápigán que havia robadas, desde noy, horas y més horas al descans, y que's dedicava ab implacable afany á la composició d' obras líricas y al domini del piano, en que fou una notabilitat y potser bona cosa més que una notabilitat.

Y la Mort, conseqüent en sa esgarrifosa déria contra la joventut, com si la precocitat fós algun delicté promptament espiable y com si ja no hagués complerta massa sa horrible missió, abaté la eczistencia d' aquell incomparable artista que vessava á plaher inspiració, vivesa y gracia, com vessa 'l cel claretat y plujas y rosada.—¿Qui no conexía y qui oblidará á n' En TOMÁS PADRÓ? Lo conexía y l' estimava Espanya; se 'l conexía més enllá de nostras fronteras, y 'l mon enter l' hauría conegut y admirat. Desde 'l género en que més la fantasia hi campeja fins á l' obra en que més s' hi destaca la observació; desde la severitat del quadro histórich fins á la travessura del dibuix humorístich hi median espays que salva solzament, sens caure ni fluctuar, un artista del geni de nostre Padró.—¿Retrauré, en especial, son talent aplicat á las obras literarias catalanas? Ofendria no ja sóls als més aficionats á las arts de la Bellesa, pero fins als qui més accidentalment s' hi tractan ó las estiman.

¿Recordaré las prendas morales del home? ¿Hi há per ventura amich que no las alabi? ¿Eczisteix, acás, entre vosaltres algú que no haja sentit celebrarlas? L'artista no podía valer més que l'home, y l'home valgué sempre tant com l'artista.

¡Que als quatre predecessors, que á tots quatre per un igual haja acullit la Providencia! ¡Que la vista y l'intim tracte d'ells en mellor vida apaguin l'anyorament que 'n sentim y 'n sentirem mentre glatexin nostres cors!

OPINIÓ DEL CONSISTORI

RESPECTE Á LAS COMPOSICIONS DISTINGIDAS.

PREMI DE LA FLOR NATURAL.

Llargas y meditadas han sigut las deliberacions del Consistori avans de declarar concedida la més pretesa distinció á una de las 127 obras que hi obtavan.

Concretadas últimamen las miras á tres composicions de índole tan diversa que venen á ésser altras tantas variants de poesia lírica en sa més ampla acepció, y per conseqüencia, altras tantas aspiracions dins los èxtenssíssims dominis del Art, s'es otorgat definitivament (si bè sols per majoría) lo premi á la poesia titolada «L'any mil» (Núm 248) qual lema diu: «*Se creya que á la mitja nit del darrer de Desembre lo mon finaría.*» S'ha tingut en compte nó la escola en que pot classificarse — puix al Consistori li era anti-pátich tot exclusivisme, segons he indicat anteriorment y ho evidenciará 'l conjunt d'obras llorejadas,—sinó per los visibles mérits de novetat en lo pensament cardinal, vigorosa claretat en la descripció, y destresa en véncer múltiples dificultats sòls dominables per un

poeta que, á sas ingénitas disposicions, reunesca encertada preparació.

No se 'ns han amagats, empero, alguns defectes de la poesia «L' any mil.» Original y molt lo pensament y bén entés lo plan general, en cambi la matexa victoria conseguida sobre molts obstacles ha ocasionat certa difusió y pesadesa, atenuadas, però no dissimuladas, per característichs y combinats detalls.

Guanyadora es, per unanimitat, del primer accésit á la Flor natural la tendra y gentil composició (Número 258) que ab lo generich lema de «*Patria, Fides, Amor*», du per títol «L'anada á Montserrat.»—Altra de las tres poesías reconegudas ab merexements pera 'l premi de «honor y cortesía», haguera segurament ocupat lloch principal, si las tres parts que la integran estiguesen á igual ó aprocsimada elevació. Lo poeta sorpren, sens esfors, en la pintoresca montanya, tantas voltas festejada per nostres trovadors, las deus dels tres sentiments que 'ns servexen de conhort; en bella forma de gust popular los hi dona vida, mes si al celebrar la Patria s' inspira de debó en la naturalesa qu' enllassa ab nostra Historia, y al cantar l' Amor troba accents que arriuan al viu de l' ánima, en cambi quan celebra la Fe no es tan poeta com creyent, essentne de plányer lo convencional y sobrer de la tornada ó resposta al final de cada posada. Afegiuhi alguns descuyts de versificació que 'l carácter modest de la poesia fa ressaltar més y comprendreu que 'l Consistori, no sens alguna recansa, haja colocada la composició en lloch segon.

«L' ánima en pena» (Núm. 99), poesia que dú per lema «*¡Válgam Deu, val!*» es balada que's distingeix per sa potencia de assimilació en l' assumpto, per sa for-

sa d' eczecució, per sa sobrietat y per la bona conexensa dels recursos del idioma. Animada ab descripcions tan ajustadas y vigorosas com la del cavall aplanant las rocas y la del aspecte dels monstres seguint al héroe, fóra composició de grandissim mérit si no estigués inspirada en la més popular y característica de nostras cansons, «Lo Comte Arnau», y si no hagués sigut premiat ab joya en certámen anterior dels Jochs Florals un romanç calcat axís mateix en la bellíssima obra citada.—«L' ánima en pena» ha obtingut lo según accésit per unanimitat de vots.

Lo Consistori 's creu, altrement, en lo deber de mencionar molt honoríficament las duas coleccions de poesías «Flors y Plors» y «Tardaniás». La primera, en especial, guanyat hauría més senyalada distinció, per sas notables qualitats de pensament y d' estructura, si s' hagués cregut prudent concedir premis á veritables y gens curts aplechs de poesías, essent axís que no foren especial ni indirectament sollicitats en lo «Cartell.»

També merescuda 's té una menció 'l cómic-dramátich romanç d' estil popular «L' Hostal de la Viola» escrit ab soltura y ab envejable conexement del género á que pertany.

PREMI DE LA ENGLANTINA D' OR.

55 composicions son las classificadas en aquesta agrupació, y d' entr' ellas, per votació unánim, s' ha discernit la primera joya entre las anunciadas, á la rica, brillant é intencionada poesía «Lo darrer plant de

'n Claris» (Núm. 211). Cada lectura d' aquesta obra armonisá més los parers dels mantenedors, fins á portarnos á un acort de que n' estem ben agradats, ab tot y que la composició triada no rehunexi,—com preferent més no absolutament se demaná,—las formas del romanç ó llegenda.

Si bè peca un xich de declamatoria y la unitat hi es en certa manera fosca, pot considerarse la poesia llorejada com expressió dels generosos sentiments que animan ó animar deuen á la Catalunya espanyola. Será tal volta censurat l' atreviment de posar en boca de Pau Clarís los dictats que hi posa l' artista: Clarís, patrici y sacerdot, es una de las més genuinas personificacions de nostra Pátria, y açó explica y creyem que justifica l' atreviment del poeta.

Unánimament ha otorgat lo Consistori l' accésit primer al premi de la Englantina, á la històrica ensemps que llegendaria composició «La batalla del Port» (Núm. 250) que dú per divisa l' apreciació de Zurita: *«Mas temian la afrenta de no vencer que el peligro de ser vencidos.»*

Animada, viventa y ben disposta, narra en una sèrie de cuadros, tots conduhents al fi, una gesta famosa de nostra historia, si bè 'n resulta ab importancia principal un epissodi qu' en res se funda, per ben imaginat que se 'l consideri.

Cert amanerament y lo massa diluhit d' alguns passatjes son defectes que 'ns ha semblat trobar en la referida composició.

Per unanimitat igualment se 'n du 'l segon accésit l' autor del romans (Núm. 176) «La Campana d' Osca», lema: *Morituri te salutant.*

Moviment dramátich é interessant, sobrietat y no

escás conexement dels models de poesia narrativa son las mellors qualitats que 'l Consistori creu que rehuneix dita composició eczemplar en son objecte moral.

Pobresa en certs detalls, algun vulgarisme en altres son notoris defectes de la matexa.

Tres produccions valen per ésser honoríficament mencionadas en aquest lloch, y son: «Los Camps cataláunichs» per la energia del relat; «Na Dolsa» per la tendresa del seu conjunt, y «L' anell d' En Conradi» per la facilitat y galanura de sa part primera.

PREMI DE LA VIOLA D' OR Y PLATA.

Sobressurtí, á primer cop d' ull, entre las 44 composicions que obtavan á est premi, la titulada «Romiatje» (Núm. 247), qual lema es «¡Fés via!»

Si la disposició d' ella no es enterament nova, es lo seu pensament capital tan eminentment poétich y relligiós, y tant grandiosas y abundants de color y de llum aparexen sas ben encadenadas estrofas, que 'l Consistori no ha duptat en concedirli 'l premi, creyent obrar ab tanta més justicia, quant més escassa en obras d' alguns mèrits es la secció á qu' ella pertany.

Vejau, com heu vist respecte á las duas anteriors composicions distingidas ab premi, si la obra s' ho val.

Ud sol accéssit al premi relligiós ó moral se destina al autor de la composició «Lo plor de Jeremías» (Núm. 173) que dú per lema unas frases del mateix Profeta.

Lo Consistori no distingeix la inspiració del poeta:

ha trobat aquest en la contestura, en la forma, en l'abundancia de versificació adequada y espressiva y en l'acert en dominar, sens perjudici del element poétich, las dificultats de la versificació d'un psalm feta ab ben compresa llibertat.

Son mencionables poesías com «La colometa blanca» y «María de Macdála», si escassas d'originalitat, animadas per delicats sentiments; y ho es, encara que ben en darrer lloch, la composició titulada «Lo fossal» per la suavitat y boniquesa de sas primeras estancias.

PREMI DE LA PLOMA D'OR Y PLATA

Y DEL TÍTUL DE SOCI DE MÉRIT DEL «CENTRO DE LECTURA» DE REUS

En vista del insignificant valor de las 6 composicions ajustadas al tema concret, usant lo Consistori de l'autorisació ilimitada ab que fou honrat per l'Associació nomenada, ha concedit lo premi á la composició (N.º 252) «A una dona» que té per divisa «*Hace una noche horrorosa como la vida que nos espera*», conceptuantla granada mostra de poesia moderna, qu'espresa ideas y sentiments en tota sa veritat, no titubejant en enmatllevar al mon ètern imatjes y comparansas, per atrevidas que sian, á fi de robustir los conceptes.

L'assumpto y l'esperit general d'exa composició, ja que no la forma, duhen á la memoria 'l famos «Canto á Teresa» del célebre Espronceda, y entre sas imatjes acabadíssimas,—especialment y com

inmillorable en tots sentits la del llenyater—ne té algunes de contradictorias, que més que del natural moviment líric de la poesia, semblan resultar d'una premeditació que no ha posat prou esment en son treball.

Tals son los desmérits que 'l Consistori vè obligat á fer presents per no retrocedir en lo camí de la imparcialitat que li ha servit de rigorosa norma.

PREMI DE LA EXCMA. DIPUTACIÓ PROVINCIAL
DE BARCELONA, CONSISTENT EN UNA *Colecció complerta dels més celebrats poemas antichs y moderns.*

Duas composicions hi han aspirat, y no podia presumir segurament la Corporació ofertora que son premi donaria ocasió á que fos presentada al certamen obra de tanta magnitud com lo poema «L' Atlántida» (N.º 182.)

Devant de composicions en que hi flameja talent genial d' un cap al altre y en que hi há passatjes que embriagan de sublimitat, lo Consistori sols pot formular opinió ab natural timidesa. Assegurarà, empero, que la concepció del poema es grandiosa, y la introducció magistral, com ho son, cada una per son ayre, las duas baladas que hi figuran; qu' en los deu cants s' hi remou una teogonía estudiada y presentada ab gran conexement, axis com en la Conclusió s' hi senten bategar bells y gloriosos designis de patria y de grandesa.

Baix altres punts de vista es encara 'l poema «L' Atlántida» obra considerable.— Ho es per la sólida

erudició que revela y per lo riquíssim text de primitives tradicions peninsulars que fa traslluhir; ho es com eczemplar de sàbia versificació, y ho es, finalment, com incomparable tresor filològich.

Donat, empero, l' estil clàssich del poema, l' héroe no s' hi veu prou dominant, observantse, además, en alguns paratjes, certa confusió tal vegada corretgible y essent de doldre que l' eccés, la verdadera prodigalitat de descripcions las més ardidassas fassa qu' estas algun cop se perjudiquen las unas á las altras.

Mes lo cert es que la obra ferá tanta honra á nostra literatura provincial com ne fa á una agrupació de casas, per gran y hermosa que sia, la magnífica catedral que corona 'l puig y enfonza en los núvols sa valenta agulla.

Avans, empero, de proclamar lo nom del qu' es autor de la obra capdalt del certámen, permetáume senyors, que mortifiqui sóls breus moments vostra impaciencia, consignant que al premi ofert per la Excelentíssima Diputació provincial de Girona, consistent en «Una ballesta d' or» adjudicable al autor de la mellor oda á 'n Dalmau Creixell sóls hi han aspirat 3 composicions, y altras 3 al «Lliri de plata de tres flors», joya senyalada per la Representació de Lleyda, cap de mérit bastant pera conseguir aquell; 17, á la «Rosa d' or y plata», present de la Excma. Corporació provincial d' Alacant, fentse notar únicament duas poesías, una ab més carácter d' himne que de cansó (y en altres sentits encara apartada de lo demanat,) y altra, marcada cansó, de dots estimables, mes no prou meritorias de premi.

Respecte á composicions en prosa, sóls un treball ha obtat vanament á la «Medalla de plata» oferta per

l' Ateneo Barcelonés al mellor Estudi Crítich sobre 'l Teatre Catalá, y quatre diversas obras han aspirat al premi de la Redacció de la «Renaixensa».—Ni aquell treball ni estas obras s' han conceptuadas acreedoras als dos premis indicats.

